Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1886. 35te Aargang.

Nødvendighed af Aabenbaring.

Aabenbaring betyder at tage Sløret bort, at erholde Kundskab om Noget, som tilforn var ukjendt. Aabenbaring er i religiøs Forstand et guddommeligt Budskab til Mennesket. Der gives flere Midler, hvorigjennem den Almægtige har tilkjendegivet sin Villie til Menneskeslægten:

Først. Ved sin egen Røst og personlige Tilkjendegivelse; talende som en Person taler til en anden, Gud talte paa denne Maade til Adam, Noah, Enok, Abraham, Moses, de gamle Patriarker, og i disse sidste Dage til Josef Smith.

Andet. Ved at sende hellige Engle, som vare tydelig sete, og hvis Ord vare tydelig hørte og forstaaede af dem, som de viste sig til. Mange Tilfælde af Englebesøg ere nedskrevne i Bibelen.

Tredie. Formedelst den Hellig Aands Gave. Dette Middel er det mest overbevisende og kraftigste af alle guddommelige Tilkjendegivelser. Den Hellig Aands Inspiration gjør Indtryk direkte paa Sindet uden nogen Medvirkning af de legemlige Sanser. Indvirkningen gjennem det naturlige Øje eller Øre kunde muligvis bedrage, men Overbevisninger prægede paa Sindet af den Hellig-Aand kunne ikke være fejlagtige, fordi det er Aand samtalende med Aand.

Fjerde. Ved Drømme og Syner. Drømme ere Følgerne af Aandsevnernes Virksomhed, medens Legemet sover. Aanden sover aldrig, ej heller standser eller ophører dens Virken. I guddommelig inspirerede Drømme blive visse Ting vist et Menneske som i et Panorama, at hans Sind kan blive dybt paavirket eller en eller anden speciel Lærdom given. Ved at opvaagne begynde de naturlige Sanser atter deres Virksomhed, og disse ere ofte for sløve til at bevare Indtrykket af den aandelige Paavirkning, og det bliver da nødvendigt, at en finere og renere Aand gjengiver Drømmen og aabenbarer dens symbolske Betydninger. Af denne Slags var Nebucadnezars Drøm, der blev udtydet af Profeten Daniel.

Syner høre til en højere Orden af guddommelige Tilkjendegivelser end Drømme. De ere mere direkte og tydelige og gjøre et større Indtryk paa Sindet. Seeren beskuer i Almindelighed

virkelige Gjenstande og ikke symbolske Tegn. Han kan maaske bruge sine naturlige Øjne eller sit aandelige Syn særskilt, eller baade sit legemlige og aandelige Syn tilsammen. Paulus vidste ikke enten han var i Legemet eller ude af Legemet, da han beskuede den „tredie Himmels" Herligheder. Johannes den Aabenbarer forlod sit Legeme, og hans Aand foer op til de lyse Sfærer, hvor han henrykt skuede de mærkværdige og ophøjede Scener, der foregik omkring ham. Det kan ikke betvivles, at Josef Smith, nogle af de gamle Apostle, og Moses, Abraham og Andre saa himmelske Syner med deres naturlige Øjne.

Femte. Urim og Thummim var et Instrument, udvalgt af Herren, igjennem hvilket han gav Aabenbaringer til Profeter og hellige Mænd i gamle Dage. Det blev brugt ved Udtydningen af guddommelige Hemmeligheder og ved Forudsigelsen om tilkommende Ting. Ved Brugen af dette hellige Medium oversatte Profeten Josef de gamle Optegnelser kaldet Mormons Bog.

Sjette. Ved hellige Mænd, guddommeligt inspirerede af den Hellig Aand og beklædte med det hellige Præstedømmes Myndighed til at tale, som de bleve paavirkede af Guds Villie og Kraft. Saadanne Mænd ere kaldte Profeter, Seere, Aabenbarere og inspirerede Mænd. Den største og herligste guddommelige Aabenbarelse var Messiæ Komme, hvor Gud aabenbarede sig i Kjødet.

Gud er usynlig til det naturlige Øje, og Ingen kan nyde Samkvem med ham paa den almindelige Maade, hvorpaa Menneskene omgaas med hverandre her paa Jorden; men af det Foregaaende se vi, at han har indstiftet visse Midler, hvorved han tilkjendegiver sin Villie til Menneskene. Han har ofte aabenbaret sin Villie til Mænd uden deres Forlangende, men i Almindelighed er Aabenbaring given som Svar paa de Troendes oprigtige Bønner.

Det er absolut nødvendig, at Menneskene skulle have Aabenbaring fra Gud. Det er lige saa sandt med Hensyn til Individer og Nationer; til timelige Affærer som religiøse; til verdslige som kirkelige Samfund.

Alle, baade Kristne og Hedninger, Jøder og Gudsfornægtere, ville tilstaa, at Menneskeslægten er tilbøjelig til at udarte, og at Mennesket er fornedret og behøver Oprejsning, og svag og udsat for utallige Farer, hvilke han er magtesløs til at afværge. Hans Farer ere baade sete og usete; de ere nærværende og fremtidige. Han frygter ethvert af den nærværende Tids Øjeblikke, men hans bange Anelser for Fremtiden ere ti Gange større; thi Mørke og Uvished forstørrer altid Fare.

Foruden Aabenbaring er Verden i en Forvirring af uforklarlige Gaader, og Mænd betragte Naturens mægtige Kræfter, som sine uforsonlige Fjender — ustyrlige Onder. Han ser sine bedste og mest nyttige Hjælpemidler til Lykke forvandle sig til hans dødelige Fjender. Føden han nyder kan indeholde den dræbende Gift. Vandet stiger over sine Bredder og oversvømmer hans Jorder og bortskyller hans Rigdom, medens Ild fortærer og begraver jordiske Skatte og Menneskeliv under sine Ruiner. Han ser Stormens Rasen og den giftige Samum fare over Landet. Han ser store Stæder tilintetgjorte i et Øjeblik ved Jordskjælvets frygtelige Rystelser. Han ser Hunger og Pest nedmeje, lig Dødsengle, Tusinder og Tusinder af Jordens Sønner og Døttre som Føde for den stedse umættelige Grav. Imod alle disse og et Tusinde andre Onder er Mennesket uden guddommeligt Lys lige-

saa magtesløse som den døde Jordklump.

I enhver Tidsalder har Menneskene været plaget med disse Naturens saa frygtede Kræfter, og i deres blinde Forsøg paa at afværge disse Plager have Menneskene indbildt sig, at Naturens Kræfter vare Væsener besiddende Legemer og Fornuft, og de have søgt ved Ofringer og Bønner at formilde deres Vrede; men Offeret bløder og Røgen opstiger forgjæves. Hedningernes Ofringer og de Kristnes Bønner ere frugtesløse i at forsone og stanse Dødens Engel i hans Værk. Men Mennesket vedbliver uden at ændse eller overveje, hvad han mangler; han vedbliver at vandre i Mørke, et uvilligt men hjælpeløst Offer.

Men mørkere endnu, uden Aabenbaring, er Døden; thi Dybden af det usynlige Svælg er mere frygtet end det synlige. Videnskabens flygtige Glimt have aldrig kastet deres Straaler ned i Gravens dunkle Gjemme, medens Kristenhedens usikre Dogmer have ledet til Gudsfornægterens nøgne Regioner og til den evige Ilds og Pines stormfulde Hav. En skyggefuld Tilværelse i uendelig Lykke, hvis Umuligheder forarge Videnskab og sund Fornuft, og som faar Kjærlighed til at rødme af Skam over dens snævre Grænser og indesluttede Egenkjærlighed, er det eneste Haab, som en Kristendom, der fornægter Aabenbaring, har at støtte sig til. Nogle faa selv udvalgte Mennesker have tilegnet sig selv alle Frugter af guddommelig Godhed og Barmhjærtighed, medens de øvrige Millioner af udødelige Sjæle ere overladte til evig Fordømmelse.

Lig det svage og hjælpeløse Barn, der stoler paa Moderens Hjælp og Pleje, saaledes er ogsaa Mennesket afhængig af en højere og større Visdom og Magt. Han kan ikke forstaa, langt mindre styre, sin Naturs og Skjæbnes Hemmeligheder og de mægtige Kræfter og Omstændigheder, der omgive hans nuværende og hans tilkommende Stilling. Han er derfor af Naturen et Væsen som beder; han ser og kjender sin Trang til Aabenbaring; han længes og haaber for Hjælp og Lys; han maa dyrke en eller anden Ting, som han tror besidder guddommelig Magt; han vil søge at vinde dennes Gunst og vil ofre og bede; han vil plage sit eget Legeme og gjøre sig selv ulykkelig, indtil han tror, at han er i Samkvem med sin Gud og har erholdt guddommelig Anerkjendelse og Naade.

Men denne Tilfredshed er bedrageriſk, og hans Bønner og Ofringer ere forgjæves og uden Nytte. Dette ses tydeligt ved, at Herren tilbageholder sine Velsignelser og overlader Verden til sin nuværende Elendighed.

Hvad har Hedenskabets Afgudsdyrkelse, Jødedommens Ceremonier og Skikke, som Gud ikke anerkjender, og Kristendommens Aabenbaring-fornægtende Gejstlige gjort for at kaste Lys paa den menneskelige Skjæbnes Hemmeligheder, holde stridende Nationers Lidenskaber i Tømme, eller for at standse Fordærvelsens Flodstrøm? Alt dette og meget mere vilde være blevet udført, dersom Menneskene havde dyrket den sande Gud, og dersom Nationerne havde vandret i Lyset af guddommelig Aabenbaring.

Denne Mangel paa Lys og guddommelig Aabenbaring er ikke formedelst den Almægtiges Ligegyldighed eller Forsømmelse; men er Menneskets egen Skyld. Paa ham hviler det frygtelige Ansvar, og paa hans Hoved falde Følgerne. Gud har indstiftet sine egne Maader og Midler, hvorved han aabenbarer sig, og han har ofte kundgjort Maaden hvorpaa Menneskene kunne nærme sig til ham. Men han er en nidkjær Gud, og han vil

ikke lade sig spotte, ej heller vil han tillade, at Nogen behandler hans Love med Letsindighed eller overtræder dem. Menneskene have forkastet det eneste Middel, hvorved de kunne nærme sig deres Skaber og modtage Aabenbaring fra ham, og ere derfor blevne overladte til at vandre i Mørket, at tjene indbildte Guder og blive bedragne af falske Lærdomme.

Hvor uforstaaelig er Menneskenes gjenstridige Natur! Dersom de havde tjent den sande Gud med samme Trofasthed som de have tjent falske Guder, hvor forskjellig vilde ikke deres Stilling været i Dag! Dersom de havde skredet fremad under hans Ledelse, opbygget deres kostbare Templer til hans Navn, skjænket af deres gyldne Skatte til at pryde hans Altre, i Stedet for at gjøre disse Ting i Djævelens Tjeneste, hvilket et Paradis vilde Jorden været! Dersom Mennesket havde ofret til Jehovah paa den Maade, han indstiftede, og havde søgt ham med samme Nidkjærhed, som det har søgt fremmede Guder, vilde Herren have skjænket dem Lykke og Fred. Alle Hemmeligheder vilde have været opklarede; Frygt og Ængstelse vilde været ukjendt; Sorg og Bedrøvelse, Fattigdom og Nød vilde være veget for Fryd og Glæde, og alle Naturens Love vilde være forstaaet og bleven anvendt for Menneskets Gavn og Fornøjelse.

Et af de mest fremtrædende Æmner, omtalte af Profeterne og i Herrens Aabenbaringer til Mennesket, har været at advare ham imod at dyrke falske Guder og tro paa falske Aabenbaringer. De Haandlangere, som Mørkets Magter have gjort Brug af, har været Præster og Orakler, Hekse, Spaamænd og falske Profeter. Tillige med disse kunne nævnes alle dem, som nægte, at Herren i vor Tid kan eller vil aabenbare sig, som lære Menneskebud, „som lære for Løn og prædike for Betaling"; dog forlade de sig fast paa Herren, sigende: Er ikke Herren midt iblandt os? der skal ikke komme Ulykker over os" (Mika 3, 11). Esaias siger: „Men Du har forskudt dit Folk, Jakobs Hus; thi de have fuldt op af Østens Væsen, og ere Tegns Udlæggere som Filisterne". Aarsagen hvorfor Herren forlod sit Pagtens Folk var, „fordi de foragtede Herrens Love og ikke holdt hans Skikke, saa at deres Løgne, efter hvilke deres Fædre havde vandret, førte dem vild" (Amos 2, 4).

Den Almægtige har altid ønsket at tilkjendegive sin Villie til Menneskene. Som en venlig Fader ønsker han at beskytte sine Børn imod Farer og Ondt. Hvem kjender lig Herren Værdien af hans Love, de Fordele og Velsignelser, som flyde fra deres Adlydelse, og Ulydigheds og syndige Gjerningers frygtelige Følger? Det behagede Herren at have en Tjener lig Moses, som var trofast, og han talede med ham „Ansigt til Ansigt", synligen og ikke i mørke Taler. Og han sagde videre til Israeliterne: „Dersom der er en Profet iblandt Eder, giver jeg, Herren, mig tilkjende for ham i Synet, i Drømmen taler jeg med ham," (Fjerde Mose Bog 12, 6—8).

Hebræerne vare under Guds særdeles Varetægt og Beskyttelse, fordi de alene iblandt alle Jordens Nationer dyrkede ham og adløde hans Befalinger. Han derfor „elskede dem med en overvættes Kjærlighed; og med stor Miskundhed bevarede han dem". Og han var en „Fader til Israel", og „velsignede dem med en Overflødighed af Velsignelser". Han førte dem ud af Trældom. Naar deres Fjender hærjede dem og Straffedomme bleve dem paalagte formedelst deres Overtrædelser, viste Herren dem ved Aabenbaring, hvorledes de kunde

undgaa disse Plager, og hvorledes de atter kunde gjenvinde hans Yndest. Naar Hungersnød og Tørke, Pest og Plager, Ødelæggelse og Nød ved Jordskjælv, Oversvømmelser, Ild o. s. v. plagede andre Nationer, hørte han deres Bønner, og de vare bevarede, og han hørte og besvarede deres Profeter og Seere ved Drømme, Syner og Englebesøg. Naar de vandrede i hans Lys, bleve de en stor og mægtig Nation. De havde ingen Konge eller Lovgiver uden Herren. Hvilken Nation vilde ikke gjøre Fremskridt, som har Herren til Konge?

Men Israel vendte sig fra Herren, og medens det bedrøvede ham dybt, som en Fader bedrøves over sine gjenstridige Børn, nødtes han til at overlade dem til deres Skjæbne. Hvor lig en sørgende Fader taler han om dem, „Da Israel var ung havde jeg ham kjær . . . Jeg lærte Efraim at gaa, jeg tog dem paa Arm . . . Med Menneske-Snore, med Kjærligheds Baand drog jeg dem . . . Mit Folk hælder til Frafald fra mig ... Hvorledes skal jeg kunne hengive dig Efraim? (Hosias 11.)

Aabenbaring fra den sande Gud er nødvendig i Dag og for Alle; og Nogle ere nu i Besiddelse af denne Velsignelse og glæde og fryde sig derved. Det begynder lig Morgendæmringen at lyse over Jorden, og det guddommelige Lys vil sprede og tiltage i Klarhed, indtil dets Herlighed vil straale lig Middagssolens Glans over den ganske Jord. Ingen, som annammer sand Aabenbaring, kan undgaa at skjelne mellem sand og falsk Aabenbaring. Lyset tilkjendegiver Kilden hvorfra det udgaar, lig Solens Straaler lede tilbage til deres Udspring. Røsten er Aand, og Ordet er Intelligents. Sand Aabenbaring giver Overbevisningens Vished. Det er et Lys for Fødderne, en Lygte paa Stien, og fuldkommen Vished til Sjælen. Under dens milde Indflydelse blive Menneskene rene og Gud lig og ville blive ophøjede til det højeste Standpunkt af oplyst og sand Civilisation.

Den Tanke, som af alle gjør os mest lykkelig, er, at guddommelig Aabenbarelses Røst skal aldrig mere ophøre at lyde, saa længe Jorden har en Tilværelse. Aldrig mere ville dens Sønner og Døtre blive foruden Profeter, Apostle, Drømme, Syner, Englebesøg og Herrens Røst. De ville oplyse Vejen til en ny og herlig Samfundsorden. De ville bortdrive Uenighed, Tyranni, Uvidenhed og Fortvivlelse. Mennesket vil ikke længere være en Gaade til sig selv, thi Aabenbaringens Sol vil bortdrive og gjennemtrænge det Mørke, der indhyller det Forbigangne og det Tilkommende. Naturens og Gravens skjulte Hemmeligheder ville blive kjendte og forstaaede, og Mennesket vil anerkjende, at Livet paa Jorden er en Glæde og Fryd.

Det sande Evangelium altid upopulært.

Af C. F. Olsen.

Aarsagen hvorfor Menneskene i Almindelighed undlade at grundigt undersøge Kristi Evangelium, som dette forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, er som oftest, fordi det alle Vegne finder Modsigelse. Ikke saa sjældent hører man En sige: „Tro hvad Du vil, men gaa dog endelig ikke hen og bliv „Mormon“.

Slige advarende Udbrud blive gjerne rettede mod dem, som ønske at komme i Besiddelse af Kundskab, der vil lede dem ind paa „den trange Vej, der fører til Livet"; og grundet paa disse Advarsler givne af dem, som selv ikke kjende den rette Vej, gaa de ofte bort til Fortabelse. Mange oprigtige Sandhedssøgende blive skræmmede bort fra en grundig Undersøgelse af Frelsningsplanen, fordi den af alle Religioner paa Jorden synes at være den mest upopulære.

Apostelen Paulus i sin Virksomhed fandt det evige Evangelium at være lige saa ilde omtalt den Gang, som „Mormonismen" er i Dag. Medens han var under en Stridsmands Bevogtning i Staden Rom, sammenkaldte han de Fornemste iblandt Jøderne og begyndte at forsvare sig selv, samt den Lære en himmelsk Kaldelse havde bemyndiget ham til at forkynde. Jøderne svarede ham: „Men vi ønske vel at høre af dig, hvad din Mening er, thi om denne Sekt er det os vitterligt at den alle Vegne finder Modsigelse" (Ap. Gj. 28, 22). Dette var Jesu Kristi Evangelium, som blev saaledes omtalt af de „Fornemste" iblandt Jøderne. Og hvorledes gik det, da de fik Sandheden at høre? Ligesom nu. „Nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men Andre troede ikke"; og i Stedet for at bringe Glæde og Fred, foraarsagede det stor Trætte iblandt dem. Alligevel bleve de dog tilsidst enige om en Ting, nemlig at udrydde Apostlene og de faa Hellige, som vovede at bekjende Kristi Navn.

I den nuværende Tid, da Evangeliet atter forkyndes, sige Mange: Var det de Rige, de Lærde, de Mægtige og de Fornemme af denne Verden, der hyldede Eders Lære eller forkyndte den, da vilde vi tro Eder; men vi se i Eders Tal yderst Faa af disse. Derimod er det de Fattige, de Ringe, de Ulærde og det for Verden daarlige, som have annammet Eders Lære, og vi finde, at Eders Prædikantere ere for en stor Del af den samme Slags. Men, som Paulus siger til de Korinthier, saa sige vi: „Men er da end vort Evangelium skjult, da er det skjult for dem, som fortabes udi hvilke denne Verdens Gud har forblindet det vantro Sind, paa det Oplysningen ikke skulde skinne for dem fra Evangeliet om Kristi Herlighed" o. s. v.

Hvad er det, som holder Menneskene fra at annamme Evangeliet, og som har forblindet deres vantro Sind? Det er „denne Verdens Gud", nemlig: Rigdom, Ære og Anseelse, samt Tilfredsstillelsen af Kjødets Lyster og Begjærligheder.

Stik imod en moderne Verdens Fordringer have det sande Evangeli Forkyndere altid været saadanne, som den i sin Stolthed og Hovmod ikke vilde anerkjende, og dette bekræftes ydermere af Apostelens Ord: „Betragter Brødre! hvo I ere, som bleve kaldte: ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme; men det for Verden daarlige udvalgte Gud, for at beskæmme de Vise, og det for Verden skrøbelige udvalgte Gud for at beskæmme det Stærke; og det for Verden Uædle og det Ringeagtede udvalgte Gud, og det, som Intet var, for at tilintetgjøre det, som var Noget" (1. Kor. 1.26—28). Hvorfor brugte Gud denne for Menneskene saa besynderlige Handlemaade? „Paa det intet Kjød skulde rose sig for ham" (1. Kor. 1. 29).

At være i Besiddelse af denne Verdens Kundskab, at være paa det højeste Punkt af Videnskabens Omraade, at være paa det øverste Kulturtrin — alt dette ere gode og ønskelige Erhvervelser for et nyttigt og virksomt Liv paa Jorden og en Beredelse for det Tilkommende

men dog ikke fuldstændig nok til Salighed og evigt Liv. „Thi efterdi Verden for idel Visdom ikke erkjendte Gud i hans Visdom, da behagede det Gud formedelst denne Prædikens Daarlighed at gjøre dem salige, som tro" (1. Kor. 1. 21). Af Alt, som henhører til Menneskets fuldkomne Glæde og Lyksalighed, baade i dette Liv og det tilkommende, er der Intet af saa stor Vigtighed som at kjende den sande og levende Gud. Sikkerligt, der kunde ikke være Noget herligere end at være fuldkommen overbevist om, at den alvise Skaber endnu som fordum tilkjendegiver sig selv og sin Villie til sine Børn paa Jorden. Dette kan i Sandhed ikke skade Videnskaben, men vil tjene til at stadfæste ethvert sandt Princip, og forbedre dem, som ikke ere aldeles fuldkomne. Dette bliver saa skjønt fremsat i de følgende Ord af ham, i hvis Mund ikke fandtes Svig: „Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus" (Joh. 17, 3).

Nu opstaar Spørgsmaalet: Hvorledes skulle vi kjende vor Fader og Skaber? Alene ved at støtte os til Mænds Hjærnespind og Theorier, videnskabelige Udforskninger eller Menneskebud? Nej, alt dette er upaalideligt, forgængeligt, ubestemt og utilstrækkeligt! Der er en mere sikker Kilde. Frelseren siger: „Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kjender Sønnen uden Faderen, og Ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare," (Matth. 11—27). Her træder igjen et Princip af Evangeliet frem, som Menneskene støde an paa, og foraarsager, at de ikke ville undersøge det nærmere. Thi, sige de, vi have altid lært, at Aabenbaring er ophørt og unødvendig. Men læs hvorledes de Hellige i forrige Dage lærte at kjende deres himmelske Fader og de Velsignelser, han havde beredt dem, som elske ham: „Men, som skrevet er: hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjærte, hvad Gud har beredt dem, som ham elske. Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder" (1 Kor. 2. 9, 10).

Saaledes kunde vi fortsætte i det Uendelige at sammenligne Menneskenes taabelige Ideer med Guds aabenbarede Sandheder og den hellige Skrifts tydelige Forskrifter; men, i ethvert Forsøg paa at kjende Grunden til deres Forkastelse af den simple ligefremme Sandhed, komme vi til det Resultat, at de ere strandede paa det farlige Skjær i Livets Ocean, den offentlige Mening.

Husk, kjære Læser, at det var netop denne uretfærdige Magt, som korsfæstede Verdens Frelser, og gav Røveren fri — der stenede Stephanus, ihelslog Apostlerne — brændte paa Baalet mange ædle og oprigtige Mænd og Kvinder, som havde viet sig til Sandhedens Sag, og der, i denne vor oplyste Tidsalder, har udgydt det ædleste Blod, som nogensinde har farvet denne syndige Jord, siden Blodet flød paa Golgatha af ham, som sagde: „Fader, forlad dem! Thi de vide ikke, hvad de gjøre."

Dyrkelsen af denne Verdens Gud, saasom Rigdom, Hæder og Ære, eller en Tilfredsstillelse af mennneskelige Tilbøjeligheder, burde ikke holde Nogen fra at komme til Kundskab om Sandheden eller Bedrageriet i „Mormonismen". Ejheller skulde Upopulariteten af en Lærdom afholde den Oprigtige fra at nyde de velsignelsesbringende Følger af at adlyde samme.

Hellere da følge Frelserens Raad: „Dersom Nogen vil gjøre hans Faders Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Præsident Cannons Arrest.

Omstændighederne forbundne med Præsident George Q. Cannons Arrest viser paa en tydelig Maade det Religionshad, der besjæler de Sidste-Dages Helliges Fjender, og det viser tillige til hvilken Længde Religionsforfølgelse kan gaa under Skygge af Lov. Det er den samme Aand, som Herrens Tjenere have mødt i enhver Tidsalder, naar de have haft et Budskab at forkynde og et Arbejde at udføre overensstemmende med Himmelens Aabenbaringer. Det er den Aand, som Satan indskyder i Menneskenes Børns Hjærter, naar som helst Herren har søgt at oprette sit Rige paa Jorden, og skjønt dette Rige nu er oprettet for aldrig mere at nedstyrtes, er Djævelen ikke villig til uden Kamp at opgive Overherredømmet, som han har saa længe været i Besiddelse af; og han inspirerer Menneskenes Hjærter med dødeligt Had imod Herrens Hellige og Tjenere. Dette Had har stedse været og vil stedse vedblive at være rettet imod dem, som ere kaldede af Herren til at lede hans Riges Affærer paa Jorden. De Sidste-Dages Hellige forstaa dette saa vel, at vore Fjenders Fremgangsmaade imod Præsident Cannon ikke forundrer dem. Det alene, at han er en æret og hædret Leder iblandt de Hellige, er Aarsag nok til at neddrage Fjendens Raseri og Had over ham. Dette er et af Hæderstegnene paa hans høje og hellige Kaldelse, og det er det Samme, som har været baaret af de bedste og ædleste Mænd, som nogensinde have levet paa Jorden.

De Sidste-Dages Hellige ære Præsident Cannon som en af de hæderligste og bedste Mænd i Verden, og dette Vidnesbyrd til hans Værd er bleven baaret af mange af hans Venner og Bekjendte, som ikke bekjende sig til vor Tro. Han er en af vor ærværdige Præsident John Taylors paalidelige og elskede Raadgivere, og den mest fuldkomne Kjærlighed og Tillid eksisterer imellem dem. Han har for mange Aar indtaget fremragende Stillinger saa vel i civil som i kirkelig Henseende og Folk have hørt hans Taler og set hans Gjerninger, med det Resultat, at Intet er blevet eller kan fremføres imod ham, men hans Vandel har stedse været overensstemmende med hans Lære og Tro som en Sidste-Dages Hellig, og denne Tro og Lære stemmer nøjagtigt med den hellige Skrift, hvilken al Kristendommen anerkjender for at være af guddommelig Oprindelse.

Præsident Cannon er bleven efterstræbt og jaget med lige saa stor Hævngjerrighed, som var han en af Jordens største Forbrydere. En Belønning blev lovet for hans Paagribelse, og da han tilsidst faldt i deres Hænder, blev han forhaanet og fornærmet af Lovens Tjenere, tildels fordi de ønskede at tilfredsstille deres Had og Fordom, og tillige fordi de haabede derved at ægge de Hellige til fjendtlige Demonstrationer, der kunde tjene til Undskyldning for videre Voldsgjerninger og Forfølgelse. Selv Militærstyrkens stærke Arm blev anvendt, skjønt der ikke blev vist mindste Tegn paa Modstand imod den civile Autoritet.

Medens Præsident Cannons største Forbrydelse, ifølge hans Fjenders Anskuelser, bestaar i, at han er en af de Sidste-Dages Helliges mest indflydelsesrige

Ledere, kunne de ikke straffe ham for dette, hvorfor de vare nødte til at finde andre Ting, for hvilke de kunde anklage ham og drage ham frem for en af de Forenede Staters berygtede Domstole i Utah. Der har aldrig i nogen Tidsalder været Mangel paa Beskyldninger mod Herrens Tjenere, hvorved de kunde blive anklagede og førte for jordiske Fyrster og Dommere. De tre Hebræere bleve saaledes anklagede, fordi de nægtede at bøje sig for Nebukadnezars Afgudsbillede; Daniel blev dømt skyldig i Lovens Overtrædelse, fordi han vovede at bede til Gud tre Gange om Dagen, og vor Frelser og mange af hans Disciple bleve førte for Domstole og dømte til at lide en grusom Død, og dette formedelst Love udstedte og anvendte alene imod dem. De samme onde Magter ere nu i Færd med at udstede Love og lægge Planer, hvorved Herrens Tjenere kunne blive forfulgte og straffede. Det Paaskud under hvilket Præsident Cannon er bleven behandlet som en farlig Forbryder er, at han er tro til sine Hustruer og Børn og nægter at forskyde dem og adlyde en uretfærdig og barbarisk Lov.

Denne Lov er bleven udstedt og er bestemt ene og alene for de Sidste-Dages Helliges Forfølgelse, lig Nebukadnezars Lov imod Bøn blev udstedt i den Hensigt at ødelægge Profeten Daniel. Vore Fjender ved meget godt, at alle sande Hellige ville hellere lide Døden end bryde de hellige Baand, der binde dem til deres Hustruer og Børn. Den samme Lov vilde gjøre til Forbrydere mange af de bedste Mænd, som have levet paa Jorden, og dersom vi skulle tro den hellige Skrift, Mænd, som Gud særligen velsignede med sine Aabenbaringer, og som han kaldte sine Venner og Mænd efter sit eget Hjærte.

Straffen for denne Forbrydelse, for hvilken Præsident Cannon er anklaget, er kun en Bøde paa tre Hundrede Dollars og seks Maaneders Fængsel, og endda maatte han stille Kaution for 45,000 Dollars, hvilket er nok et Bevis paa, at hele Sagen imod ham er indgydt af Had og religiøs Fordom, og der er ingen Tvivl, uden at den samme hadefulde Fremgangsmaade vil blive anvendt imod ham i hans Proces og fremtidige Behandling. Medlemmer af hans Familie har maattet stille ualmindelig høj Sikkerhed for at møde som Vidner, og hans Fjender haabe, at deres Vidnesbyrd vil bevirke hans Dom. Allerede glæde de sig og prale af, at Dødsstødet er givet Mormonismen derved, at en af dens ledende Forkjæmpere er bleven arresteret. Men Ingen, som er bekjendt med de Helliges Historie og Aanden af det Sidste-Dages Værk vil blive tilbøjelig til at antage en saadan Ide. Dersom det, som Verden kalder „Mormonisme" kunde blive ødelagt af saadanne Ting, vilde Forfølgelserne i Missouri og Illinois, der endte med Blodbadet i Carthage Fængsel og Kirkens Fordrivelse til Ørkenen, have endt det for mange Aar siden. Det er ikke Menneskeværk, og ingen Mands Fængsling eller Død kan have Indflydelse paa dets Bestaaen; men det er Herrens Værk og vil bestaa evindeligen. De Sidste-Dages Hellige vide at dette er sandt, og Verden kunde ligeledes glæde sig i denne Kundskab, dersom de vilde annamme den.

Lige fra den Tid da Kirken først blev organiseret, er Folkets Taalmodighed bleven prøvet til det yderste ved de Forfølgelser og Fornærmelser, som vore Ledere have været underkastede, og dette har i mange Tilfælde været haardere at udholde end de Forfølgelser, hvilke vi som et Folk have maattet lide. Af en saadan Beskaffenhed var vor Profet og Patriarks Død. De Hellige maa nu se paa, at en

af deres mest ærede og elskede Ledere bliver fornærmet og uretfærdigt behandlet, skjønt der er Tusinder, som med Glæde vilde lide i hans Sted, og om nødvendig give deres Liv for ham; thi de Baand, som binde de Hellige til Guds Tjenere, som lede dem, ere ophøjede over alle verdslige Hensyn og stærkere end Døden. Men disse Scener, som vi nu gjennemgaa, ere nødvendige for Zions Renselse og Forløsning, og Herren vil styre dem alle, saa de ville bidrage til Sandhedens Triumf. De, som undertrykke Zion maa fylde deres Ugudeligheds Maal, og Guds Hellige maa i denne Tidsalder som i alle andre gjennemgaa Trængsel og blive gjorte fuldkomne formedelst deres Lidelser. Lader os vise vor Hengivenhed til Gud og hans Værk ved at opholde hans Tjenere ved vor Tro og Bønner og ved trofaste at udføre deres Raad og Lærdomme i alle Ting.

Mill. Star.

Korrespondance.

Westmannø, Island d. 10. Marts 1886.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder.

Jeg sendte Dem nogle faa Linier den 10de Januar, efter at jeg modtog Deres Brev tilligemed Stjernen og andre Papirer. Jeg haaber De har modtaget mit Brev, og jeg vil derfor ikke gjentage noget af dets Indhold.

Her er omtrent 500 Indbyggere paa Westmannø, foruden nogle Fiskere, som komme fra Fastlandet paa denne Tid af Aaret for at fiske her omkring Øerne. Jeg benytter enhver Lejlighed til at tale med dem om Evangeliet, jeg holder Forsamling hver Søndag og Mange komme for at høre mig. Det koster omtrent en Krone om Dagen at leve her. Med Undtagelse af de ti Kroner, som De sendte mig, har jeg ingen Penge haft de sidste fem Maaneder, end hvad jeg har laant af en Bekjendt, og nu kan jeg ikke betale for Frimærker for dette Brev. Min Helbred er svagt, saa jeg føler ikke til at gaa til Søs at fiske, og andet Arbejde kan jeg ikke faa.

Postskibet anløb ikke Westmannø sidste Gang, saa Posten er ikke kommet hertil Øen, og det er ikke let at sige, naar den vil komme.

Jeg føler Glæde i at udføre mine Pligter, og jeg stoler paa Herren, at han vil hjælpe mig i alle Ting. Jeg bekymrer mig ikke om Fremtiden, skjønt det ser mørkt ud; jeg er næsten aldrig rask, naar det er koldt Vejr, og mine Klæder ere temmelig slidte; her er Hungersnød mange Steder, og de Hellige komme til mig næsten hver Dag og bede om Udfrielse, men jeg trøster og opmuntrer dem det Bedste jeg kan.

Den 19. Marts 1886.

Jeg har nydt den Glæde at se Dampskibet anløbe Westmannø denne Gang, og jeg har modtaget to Breve fra Dem tilligemed et Hundrede Kroner og mange Stjerner og Papirer. Jeg modtog ogsaa Breve fra mit kjære Hjem i Spanish Fork og gode Nyheder fra min Kone og mine fem Børn.

Jeg har mange af de islandske Advarselsrøster liggende her, men jeg kan ikke sælge dem; jeg har udlaant og bortgivet ikke saa faa af dem.

Jeg kan ikke sige bestemt, naar Emigranterne ville blive færdige til at

rejse fra Island, men jeg tænker, at Nogle ville gaa i Juni og Nogle i Juli, og maaske Nogle ville gaa i Mai. Der er i denne Gren 28 Medlemmer; 7 ere blevne døbte sidste Aar og 3 til Dato i dette Aar; 3 ere emigrerede.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene i Missionen og de Hellige i Skandinavien tegner jeg mig Deres ydmyge Broder og Medarbejder i Kristi Evangelium.

Einar Erickson.

Visdoms Ord.

„Atter, Tobakken er ikke for Legemet ejheller for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men det en Urt for udvortes Skade og alt sygt Kvæg og bør bruges med Betænksomhed og Kløgt." Pag. B. Side 207.

Det ovenstaaende er et Uddrag af en Aabenbaring kaldet Visdomsordet, der omhandler hvad, der henhører til Menneskets timelige Frelse. Ved at betragte Guds Bud til Menneskene se vi med et, at de ikke ere vilkaarlige Befalinger, men ere afpassede for Menneskets største Velsignelse og Lykke. Ingen vil nægte, at hvor Guds Bud bliver overholdt paa det strængeste, der er Samfundet i den sundeste Forfatning, og hvor de overtrædes, der hersker mere eller mindre Anarki. De ti Guds Bud ere i Virkeligheden Grundlaget for Lovene i de kristelige Lande. Denne Opfattelse af Guds Bud til Menneskene burde tilskynde os af Kjærlighed til os selv i det mindste, om ikke af Kjærlighed til den algode Fader, at efterleve dem. Selviskhed er ikke den bedste Bevæggrund til vore Handlinger, disse skulde være Følgerne af vor Kjærlighed til Gud og Næsten. Visdomsordet blev just ikke givet som en Befaling, men som en Rettesnor for de Hellige og til dets Adlydelse er knyttet store Forjættelser. De Hellige, som lyde det, loves ikke alene Sandhedens og Visdommens Skatte, ja skjulte Liggendefæ, men endogsaa at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom fordum Israels Børn. Blandt de Ting, hvis Brug forbydes i denne Aabenbariug, er Tobakken. Vi erindrer ikke nogensinde at have hørt nogen som helst Nytte, at Tobakkens indvortes Brug har været til Menneskene, men derimod er der mange Eksempler paa den store Skade, som denne Plante har foraarsaget. Da Columbus opdagede Amerika for fire hundrede Aar siden, blændedes Menneskene af de mange Beretninger om den nye Verdens Rigdom paa Guld og Sølv og dens yppige Plantevækst, men ingen af dens Frembringelser har haft saa stor Indflydelse paa Menneskeslægten som to af dens Planter: Kartoflen og Tobakken. Den Første har vist sig at være en af Menneskenes største Velsignelser; den Anden som en af deres Forbandelser. Da Spanierne opdagede Amerika, fandt de at Indbyggerne røg Tobak. Den blev først dyrket i Spanien som en Zirplante, derpaa som en Lægeplante. Allerede i 1586 kom Tobaksrygningen i Brug i England ved Kolonister, som vare vendte tilbage fra Virginien, og det var fornemmeligen ved Walter Raleighs Eksempel, at Rygningen fandt Efterligning. Fra England spredte Tobaksrygningen sig til Holland og Tydskland og i Midten af

det 17de Aarhundrede opkom Tobaksrygning i Tyrkiet og Rusland. Kort efter, 1636, indførte spanske Gejstlige i Rom den Skik at snuse Tobak. Uagtet Theologer og Moralister paa det hæftigste prædikede mod Tobaksrygning, denne Helvedesrøg som de kaldte den, var det dog fuldkommen forgjæves og Tobakkens Brug tog mere og mere til.

Man vidste længe at Tobakken var en narkotisk Gift, men først i den nyeste Tid er det lykkedes at erholde denne i sin rene Form og saaledes bedømme dens Kraft. Ved at distillere Urten med Vand erholder man et ejendommeligt hvidt, bladet, krystallisk Stof der lugter af Tobak og foraarsager stærk Nysen. Det kaldes Nicotin eller Tobakskampher. Det er meget giftigt, en Draabe Nicotin dræbte en middelstor Hund mellem det 2det og tredie Minut.

Dr. W. P. Poulsen siger om Tobaksrøgen: „Den fortærer og fordærver Spyttet og indvirker ødelæggende paa Fordøjelsen. At aande den hede, skarpe Røg ned i Lungecellerne er naturligvis ogsaa svækkende for Lungerne, naar man vil gjøre denne Nydelse til en daglig Vane. Enhver Skabning i Naturen har Væmmelse for Tobaksurten ikke alene Myggen og Væggelusen, men selv Klapperslangen flyer den grønne Tobaksplantage. Men hvad gjør Mennesket? Allerede den halvvoksne Dreng smøger sin Cigar, trods de latterligste Gebærder og voldsomste Brækninger, maa der øves Vold paa Naturen, indtil han bliver en professioneret Damper!"

Man skulde tro at dem, som læse Afhandlinger om Tobakkens Skade, vilde tage Advarsel af Andres Eksempel og afstaa fra en Vane, som ikke i mindste Maade gavner Systemet. Men dette er alligevel ikke Tilfældet; forbuden Frugt synes altid at være den sødeste, og det er kun bagefter, naar Systemet er blevet ødelagt at Menneskene erkjende, at de have taget Fejl i at lære saadanne Vaner. De, som ikke tro paa Guds Aabenbaringer kunne have en Smule Undskyldning for at følge Verdens fordærvelige Skikke, men de Sidste-Dages Hellige, som tro paa Guds Aabenbaringer have ingen Undskyldning i denne Henseende, og enhver burde holde sig ren fra saadanne Ting, at vore Legemer kunde være en Bolig for den Hellig Aand.

Frugterne af Forfølgelserne.

Da den nye Edmundslov blev behandlet i de Forenede Staters Senat, talte Senator Teller om Regjeringens urigtige og uvise Fremgangsmaade imod Utah, og han gjorde den Bemærkning, at Mænd vare blevne sendte dertil, som ophidsede og forfulgte Folket, og havde ved deres Forfølgelser holdt Polygamiet i Live.

Det er tydeligt til Alle, som kjende Tilstanden her og de Sidste-Dages Helliges Historie, at disse Ord indeholde megen Sandhed. Religiøse Anskuelser ere ikke forandrede ved Undertrykkelse; ej heller kan en Religion udryddes ved Uretfærdighed. Overbevisninger blive kun styrkede ved Lidelser og Straf, og Magt er det værste Argument, der kan blive

anvendt imod Tro. Nidkjærhedens Ild og Begejstringens Flammer kunne ikke udslukkes med Had og Vrede. Et Samfunds religiøse Handlinger kunne for en Tid blive hindrede ved uretfærdige Love og en hævngjærrig Gjennemførelse af retslige Domme; men de Principer, som bevirke Gjerninger, ville kun blive dybere rodfæstede i Hjærtet og Samvittigheden, og Resultatet vil blive en større og rigere Høst i Fremtiden.

Vi betragte disse Begivenheder, der ere skete i Utah, som Forsynets Styrelse. Vore Fjender ville ikke tillade nogen af vore Lærdomme at dø i Stilhed. Forfølgelserne imod dem opvække Folket til at indse Vigtigheden af disse Principer og deres Pligter at sætte dem i Udførelse. Den eneste Fare for „Mormonismen er den Stillestaaen, der kommer af Ligegyldighed. Modstand bevirker Iver, og dette er Liv. De, som blive bestandig angrebne, kunne ikke blive sløve og ligegyldige, og vore Fjenders Angreb paa os betyde vedblivende Liv og Styrke til vort Samfund.

Den Uretfærdighed, hvormed vore Folk stedse have været behandlede og hvormed de endnu besværes, vil ikke formindske deres Tro eller Hengivenhed for Sandhedens Sag. Naar de se, at de blive hadede og forfulgte for deres Religions Skyld; naar de se, at uretfærdige Love ere udstedte alene for at straffe og plyndre dem; naar de vide, at Dommerne kun vise deres Hævngjærrighed imod dem, medens de søge paa alle lovlige og ulovlige Maader at beskytte deres Fjender; naar de se at de ere efterstræbte i et Korstog, Hensigten af hvilket siges at være, at fremme Dyd, og de mest skamløse Gjerninger ere udøvede af dem, som deltage i Korstoget; naar de kunne se, at Falskhed, Hykleri, Begjærlighed, Fordom og religiøse og politiske Rænker udgjøre Størstedelen af Bevæggrundene til deres Forfølgelse, da kunne de ikke Andet end med deres ganske Natur modstaa den Uretfærdighed, hvormed de blive behandlede, og med ubøjelig Standhaftighed beslutte sig til aldrig at give efter for deres Undertrykkere.

Og dette bliver indprænted i deres Børn. Det flyder i deres Aarer, selv førend de ere fødte til Verden. Det er indgydt i deres Sønners og Døttres Hjærter, og de harme sig over den Fremgangsmaade, som er bleven brugt imod deres Forældre. Det ansporer dem til at undersøge Aarsagerne til den fjendtlige Stemning, der eksisterer i Anti-Mormonernes Hjærter, og de finde, at det er imod et System, der bærer Præget af guddommelig Oprindelse, og som var Aarsagen til at deres Fædre og Mødre forlode Alt, hvad som Verden holder kjært, at de maatte være tro til Evangeliets Fordringer. De blive opvækkede af deres ungdommelige Ligegyldighed til tankefuld og oprigtig Interesse i den Lære, der er saa forhadt.

Vore Fjenders hævngjærrige Handlinger hjælpe til at sprede „Mormonismen". De hjælpe til at gjøre vor Sag bekjendt. De gjøre den til Æmnet for Taler, Foredrag og Avisartikler. Det bliver omtalt offentligt og privat. Den Ondskab, der bliver opvækket i de Ugudelige, og de Voldsgjerninger, som følge, tjene til at opvække Sympathi og fremskynde Undersøgelse af tænkende og retsindede Mænd og Kvinder. De Principer, vi forkynde, ere saa forskjellige fra vore Fjenders falske Fremstillinger, at disse ofte tjene til vort Gavn og Sandhedens Fremme.

Retfærdig Behandling; en Tilbøjelighed til at anerkjende det uomtvistelige Gode i vort Samfund, og de fleste af

dets Tilhængeres udmærkede Egenskaber; en Anerkjendelse af vore Fortjenester til Regjeringen ved at vi nedsatte os i dette Bjærgland, og derved lagde Grundvolden til dets Befolkning af hvide Mænd; denne Anerkjendelse vilde bleven givet til ethvert andet Folk under samme Forhold, selv om de skulde besidde nogle Ideer og Skikke lidt forskjellige fra Flertallet af deres Medborgere; Samvirken af Regjeringens Embedsmænd i saadanne Ting, som alle gode Borgere kunne forene sig om; mindre Fjendskab og mere Broderskab kunde have foraarsaget, at den Modfølelse, som eksisterer imellem „Mormoner" og Ikke-Mormoner vilde være bleven formindsket og foraarsaget Ligegyldighed iblandt Kirkens Medlemmer, især iblandt Ungdommen. Men som det nu er, føler enhver „Mormon", at der er noget i hans Tro og Kirke, som ikke er af Verden, og som vore Fjender ikke kunne imødegaa. Han ser, at de fleste af deres Argumenter bestaa af Usandheder, og i Udstedelsen og Haandhævelsen af alle Lovene imod os, ere højst uretfærdige Handlinger udførte, og dette frembringer en Følelse af Modstand og en større Hengivenhed til hvad han tror at være sandt og ret.

Kjærlighed til Fred og en Utilbøjelighed til Strid foraarsager, at vi ønske at leve afsondrede fra Verden. Men om Verden skulde overlade os aldeles til os selv, vilde det vise sig at være til vor Skade, og det vilde tjene til at forhindre „Mormonismens" Udbredelse og vor Enhed mere end noget andet, vi kunde forestille os. Vi sige derfor, at den Uretfærdighed, hvormed vi blive behandlede, er i Følge Forsynets Styrelse og vil tjene til Værkets Fremme og indgyde det fornyet Liv og Kraft, og vi kunne se, at Forsynet har styret Menneskets onde Hensigter til sit Folks Gavn og Bedste.

Hvad er Resultaterne af dette sidste Korstog? Nogle faa gode Mænd og Kvinder ere blevne kastede i Fængsel og mulkterede i temmelig store Pengesummer. Andre ere skjulte, fordi de vide, at for nærværende kunne de ikke erholde en retfærdig Dom, men ville blive domfældte uden Hensyn til Vidnesbyrdene for eller imod dem. Paa den anden Side, betragt den Aand, som Folket er i Besiddelse af! Vore almindelige Forsamlinger i Tabernaklet ere saa vel besøgte, at hver Søndag synes som, var det Konference. Wardforsamlingerne have aldrig været saa godt besøgte. Selv vore maanedlige Fasteforsamlinger, som holdes paa Ugedage, ere anderledes besøgte end før. Selv smaa Børn tale om Forfølgelsen og lære de Principer, der foraarsage saa megen Larm. De Hellige ere mere forenede end før. De ere mere varagtige i Bøn; de holde Visdomsordet mere nøje; de indse Nødvendigheden af at holde sig nærmere til Herren; de ere mere hjælpsomme til hverandre; de sympathisere af Hjærtet med dem, som lide for Sandhedens Skyld, og de holde mere fast ved deres Religion og formedelst de ufornuftige og fanatiske Angreb, som under Skygge af Lov ere rettede imod dem, holde de den i større Værd. Mange begavede Ældster, hvis Tid før var optagen af Forretning, kunne nu faa Tid til at gaa ud i Verden og forkynde Evangeliet og hjælpe til at indsamle de fattige Hellige til Bjærgenes Dale. Følgerne af alt dette kunne ikke andet end være til Gavn for den Sag, som vi elske højere end noget andet, og hvis Stadfæstelse hverken Fængsel eller Død ville forhindre.

Jo stærkere Forfølgelsen, jo større

Uretfærdigheden, jo haardere Lidelserne, og jo sværere Prøverne, desto fastere holder en sand Sidste-Dages Hellig ved sin Religion. Vidnesbyrdet om dets Sandhed, som er indprentet i hans Sjæl, som blander sig med hans Livsblod, bæver i hans Nerver og brænder i hans Marv, vil tiltage i tusindfold Styrke ved det, som han maa gjennemgaa for Sandhedens Skyld. Det er ikke afhængig af Ejendom, Velstand eller Popularitet. Det er ikke af Mennesker, ej heller kan det styres af Mennesker. Det er Guds eget, og ingen jordisk Magt, end ikke Døden, kan berøve ham det; thi det er en aandelig Gave, som intet uden Synd kan tage fra en Mand. Forsømmelse af Pligter kan svække dets Kraft, Deltagelse i Verdens Aand kan formindske dets Indflydelse, Samkvem med de de Ugudelige kan sløve Sansen for dets Virkning, men Vold, Trusler, Straf, Undertrykkelse, Berøvelse af Ejendom og Frihed, aldrig, nej aldrig!

Den Fremgangsmaade derfor, som bliver anvendt for at tilintetgjøre „Mormonismen" blot styrker og opbygger den. Dens Fjender anse os for at være dumme og bedaarede, fordi vi ikke se de Farer, der true os. Daarskaben er hos dem. Vi se tydelig den Modstand og de Magter, der stride imod os; men vi vurdere vor Tro højere end vor egen Sikkerhed og vor Religion højere end vor Ejendom, og saaledes ville vi triumfere. Vore egne personlige Lidelser eller Skjæbne er en underordnet Tanke. I det Fjærne, udover de nuværende Trængsler, skimte vi Sejr for Sandheden, og dette giver os Styrke til at udholde Møje og Haan, Lænker og Undertrykkelse og selv Død, om det gjøres fornødent for det Ondes Udryddelse og Retfærdighedens Stadfæstelse.

Under disse Forhold kunne maaske nogle af vore blinde Modstandere, som indbilde sig selv at være saa vise, skimte lidt af deres egen Daarskab, og se at den Fremgangsmaade, der er bleven brugt for „Mormonismens" Tilintetgjørelse, er den daarligste, de kunde have anvendt i den Hensigt; thi den vil under Forsynets Styrelse tjene til det store Sidste-Dages Værks Fremme og dets yderligere Stadfæstelse paa Jorden.

Des. News.

Indianer-Høvdingen og hans to Hustruer.

Et religiøst Blad, udgivet i Staden Boston i Nordamerika, publicerede den følgende Beretning om nogle kristne Missionærers Arbejde iblandt Indianerne.

„Paa den Tid Høvdingen blev omvendt til Kristendommen, havde han to Hustruer. Hende, som han havde ægtet først, var gammel, blind og barnløs. Den anden var ung, smuk og Moder til en lovende Dreng. Missionærerne fordrede af Høvdingen, som en nødvendig Betingelse for at han kunde blive en Kristen, at han skulde forskyde en af disse Hustruer. Den gamle Høvding overvejede Sagen nøje, men var ikke i Stand til at komme til noget Resultat. Han var bunden til den Første ved alle hæderlige Baand, og det var hans Pligt at forsørge hende, medens den Anden elskede ham med en ungdommelig Naturs hele Fyrighed og var Moder til hans eneste Barn og Arving, som han ikke kunde give Slip paa, og fra hvilken han ikke kunde adskille Moderen. Han overgav derfor Sagen i Missionærernes Hænder til at dømme, hvilken han skulde forskyde. Deres Dom

lød imod den Yngste, og eftersom han var gammel, og han ingen Børn havde med den første Hustru, dømte de, at den Yngste skulde tillige forlade sit Barn. Denne Dom blev adlydt med en Martyr-lig Opofrelse, som intet uden den stærkeste religiøse Overbevisning kunde have inspireret, modstridende, som det var, enhver naturlig Følelse af Ære og Kjærlighed. Og saaledes blev i en Time denne unge Hustru og Moder berøvet sin Ægtefælle, sit Barn, sin Karakter og sit Hjem; og uddrevet ene og forladt i den vide Verden. Beretningen, som Missionærerne gav, slutter med at fortælle, at den forskudte Hustru og berøvede Moder døde kort efter af Sorg."

Utah Nyheder.

— Præsident Cannon skulde have mødt for Retten den 17de Marts, men han indfandt sig ikke. Han havde hørt, at det var hans Anklageres Bestemmelse at anlægge saa mange Anklager imod ham, at hans Straf vilde være bleven Fængsel paa Livstid. De Forenede Staters Advokat Dickson havde sagt, at naar Cannon kom ud af Fængslet, skulde han bæres ud død. Under disse Forhold viste han stor Visdom i at udeblive, og hans Fremgangsmaade vil med Glæde blive anerkjendt af alle Sidste-Dages Hellige; thi Dicksons Trusel vilde tilvisse være bleven udført, eller muligen en Gjentagelse af Scenen i Karthago vilde have fundet Sted.

— Eli H. Murray, som for en Række af Aar har været Guvernør over Utah, og som ved sin despotiske og tyranniske Fremgangsmaade har skjændet og vanæret sit Embede, er nu endelig bleven afskediget, til stor Ærgrelse for „Mormonernes" Fjender. Hans officielle Handlinger have for en Tid givet Utilfredshed i Washington, og den 16de Marts sendte Præsident Cleveland ham et Telegram ensbetydende med hans Afsked. Formedelst den uindskrænkede Vetomagt, som Guvernøren af Utah besidder, har han stedse søgt at forhindre gode Love i at blive udstedte, men da han for en kort Tid siden nægtede at underskrive Finansudkastet, som blev ham forelagt af den lovgivende Forsamling, fik Præsident Cleveland Øjnene op for hans Udueligheb og gav ham kort Afsked.

Emigrationen. Den 8de April forlod vor første Emigration Kjøbenhavn. Selskabet bestod af 69 Sjæle foruden de hjemvendende Zionsældster. C. J. Strømberg blev beskikket til Selskabets Leder til England. Den 9de April forlode 20 Hellige Kristiania under Ledelse af Ældste J. C. Nielsen. Disse to Kompagnier ville forenes i Liverpool.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.